

— Công trường Đò là một công trường rộng mênh mông ở Mạc tư khoa đối diện điện Cẩm Linh, đối diện tổng hành doanh của các cơ quan điệp báo bí mật Xô viết. Từ trước đến nay, Z. 28 mới vượt bức màn sắt vào Liên xô mỗi một lần trong bộ truyện Núi Đá Tiên Tri. Đây là lần thứ hai với «Bóng ma trên Công trường Đò». Như thường lệ, tác giả đã pha trộn tưởng tượng sáng tác với thực tế địa lý và thời sự, bởi vậy, nếu trong muốn một có sự trùng hợp nào với các nhân vật và tình tiết ngoài đời thì đó chỉ là ngẫu nhiên, không nằm trong trách nhiệm của người viết.

I

Z. 28 trên Công trường Đổ

Văn Bình trình trọng nâng chai rượu vốt-ka lên mắt ngắm. Vốt-ka với trà là món uống phổ thông ở Nga xô. Văn Bình không lạ gì vốt-ka mặc dầu bình sinh chàng chỉ mê huyết.ky.

Đặc điểm của rượu vốt-ka là màu trắng trong suốt, ngửi không có mùi thơm. Rượu vốt-ka phải đủ 46 độ mới ngon. Nhưng chai rượu trong tay Văn Bình lại tỏa ra một mùi thơm hăng hắc. Bực mình chàng dẫn mạnh chai rượu xuống bàn.

— Tưởng là rượu ngon, chứ như thế này thì uống thêm đau bao tử.

Cô gái nhìn chàng bằng cặp mắt thờ ơ ngay thơ. Có lẽ lần thứ nhất nàng được nghe khách ngoại quốc chê rượu vốt-ka xô viết. Nàng quay cái nhìn chai về phía Văn Bình rồi nói :

— Ông cứ uống thử thì biết, Rượu này không dở

đâu. Nó được cắt tại Leningrát bằng lúa mì lên men, trộn với bột bắp và bột khoai. Khách sạn có cả thảy 50 loại vớt ka mà 30 loại là của nhà máy Leningrát. Mỗi loại có một mùi hương riêng, tùy theo được pha với đường hoặc hạt tiêu. Hồi nãy, ông dặn thứ mạnh nên tôi mang chai này cho ông. Rượu Cô-sắc đấy, ngon gấp chục lần vớt ka Ba lan...

Văn Bình cười duyên :

— Chỉ nhìn miệng cô nói cũng đủ say rồi, chẳng cần phải uống rượu nữa. Tên cô là gì ?

— Ông còn nhớ đây là đâu không ?

— Mạc tư khoa.

— Phải. Mạc tư khoa không giống như Ba lê hoặc Nữ ưc. Khách sạn Métropole mà ông đang ngụ là do Nhà nước quản lý, không phải của tư nhân nên nhân viên không có bốn phần chiều chuộng khách trọ.

— Chao ôi, cô có thân hình nẩy nở, cân đối ghê !

Vẻ mặt đang cau có của cô gái nhân viên khách sạn bỗng tươi lại. Kể ra nàng chẳng có gì là đẹp. Mặt nàng, miệng nàng, ngực nàng, mông nàng chỉ được liệt vào hạng trung bình. Khuôn mặt tròn trạnh như mặt nguyệt của nàng không còn thích hợp với tiêu chuẩn thời danh nữa. Miệng nàng hơi lớn, không tương xứng với mặt, song lại có đôi môi đầy, hơi cong, loại môi khoái hôn đàn ông, dường

như được làm bằng keo, chạm vào là dính chặt lấy, hàng giờ mới nhả. Nàng mặc một cái ba đờ suy dày, dài thông đến đầu gối, che kín những bộ phận mà phụ nữ phương tây thường tìm cách bày biện ra ngoài nên Văn Bình không đoán được kích thước và sự căng cứng của bộ ngực. Tuy nhiên, bằng con mắt có khả năng xuyên qua da thịt như quang tuyến X, chàng ước lượng là cô gái không thuộc đẳng cấp siêu giai nhân núi lửa.

Văn Bình đã hiểu tại sao nàng thay đổi vẻ mặt. Đàn bà ở sau bức màn sắt ít khi được đàn ông ca tụng sắc đẹp, đến nỗi họ không còn nhớ họ là giống cái, được tạo hóa sinh ra để được đàn ông nâng niu, nịnh hót nữa. Lời khen của Văn Bình làm nàng chệnh choảng như vừa nống ly vớt ka thượng hạng. Văn Bình thấy bàn tay nàng hơi run.

Chàng bèn tiến lại gần nàng, giọng dịu dàng :

— Tên cô là gì ?

Nàng lấp bắp :

— Nina.

— Hừ, Nina... tên cô cũng đẹp như người.

Cô gái đứng sững như bị Văn Bình thôi miên. Chàng vòng tay ngang lưng nàng, kéo nàng lại, rồi từ từ hôn vào môi nàng. Nàng run lên bần bật. Trong chớp mắt, nàng mềm ra như bún.

Nàng đeo cứng chàng không chịu rời ra nữa. Nghe tiếng giầy ngoài hành lang, và tiếng gõ cửa,

chàng vội xô nàng sang bên, rồi cất tiếng hỏi :

— Ai đấy ?

Bên ngoài có tiếng đáp :

— Guy.

Cửa mở. Khách là một thanh niên Mỹ cao lớn, cử chỉ cứng nhắc, nét mặt nghiêm trọng. Khách lẳng lặng đợi cho cô gái ra khỏi phòng, đóng cửa lại mới nói :

— Chào anh. Tôi là Guy.

Văn Bình chia tay ra bắt :

— Chào anh Guy. Như anh đã biết, tôi là Kevin. Mặc dầu được mời ngồi, Guy vẫn đứng giữa phòng, mắt nhìn lăm lét như sợ bị nghe trộm. Văn Bình hỏi :

— Vốt ka nhà ?

— Cám ơn anh. Nhân viên sứ quán Hoa kỳ không được phép uống rượu trong giờ công vụ.

— Lần đầu tiên, tôi được biết cái lệnh quái gở ấy. Tại nhiều nơi, nhân viên sứ quán đã uống rượu với tôi thả cửa. Lắm khi tôi còn mời cả ông đại sứ nữa.

— Anh còn nhớ đây là đâu không ?

Văn Bình cảm thấy nhột nhạt. 5 phút trước, cô gái bồi phòng Nina cũng hỏi một câu tương tự. Phải, đây là Mạc tư khoa, thủ đô của Liên bang Xô viết, cường quốc cộng sản thế giới. Phải, đây là thành phố bị mật nhất trái đất nằm giữa khuỷu sông

Mốt-qua và Sông Đào dẫn tới sông Vôn-ga, 6 triệu dân trong thành phố cũng phá một kỷ lục đáng kể : kỷ lục của im lặng.

Im lặng. Ban đêm im lặng đã đành, ban ngày Mạc tư khoa cũng im lặng như ban đêm. Trên khắp thành phố chỉ có 300.000 ngàn chiếc xe hơi, phần lớn là xe hơi Nhà nước, đường sá lại rộng thênh thang nên quang cảnh Mạc tư khoa lúc nào cũng vắng vẻ. Lần trước Văn Bình đã sé lòng trước sự im lặng khó hiểu, gần như rờn rợn của thủ đô Nga. Thời gian qua, sự vật vẫn không thay đổi. Xe hơi chạy từ từ, tài xế không dám sang số gấp gáp sợ hỏng hộp số và mòn vỏ lốp, đàn bà con gái đều cúi đầu nhìn xuống vỉa hè, ngã ba ngã tư đều không nghe tiếng còi tu huyết, âm thanh quen thuộc của các quốc gia bên này bức màn sắt..

Văn Bình nhún vai, nhắc lại tiếng vừa nói với cô gái bồi phòng :

— Mạc tư khoa.

Guy bước lại cửa sổ nhìn xuống đường :

— Có lẽ anh mới đến đây lần đầu.

— Lần đầu.

—Thảo nào: Thay mặt sứ quán, tôi cần dặn anh một vài điều cần bản trong thời gian anh lưu trú trên đất Nga. Trước khi đặt chân xuống Mạc tư khoa, anh hãy tưởng tượng là bước vào bệnh viện.

— Anh làm rồi. Tôi thấy đàn bà con gái Nga

phớp pháp, khỏe mạnh, còn phớp pháp, khỏe mạnh hơn đàn bà con gái tây phương nhiều.

— Tôi không có thời giờ đến đây để nghe anh nói đùa. Tôi dùng danh từ «bệnh viện» không có nghĩa là người Nga đều ốm yếu, bệnh hoạn. Anh đã biết khi vào bệnh viện người ta phải làm gì trước tiên. Đó là giữ im lặng, tuyệt đối im lặng. Ngồi trong nhà ăn, yêu cầu anh kiên nhẫn chờ đợi, và không bao giờ bóp ngón tay răng rắc hoặc là lối gọi bồi.

— Vậy làm cách nào để kêu họ ?

— Trong các nhà hàng tây phương, anh muốn làm gì cũng được. Anh có thể dẫm đế giày thình thịch, hoặc vỗ hai bàn tay vào nhau bôm bốp, hoặc khua muỗng lạnh tanh, hoặc nếu cần, anh có thể chạy xông xộc đến quầy kết tùm lầy ve áo gã xếp bồi để hăm hợe nữa. Nhưng ở đây, những cử chỉ ấy bị coi là tư bản phản động. Muốn gọi bồi, anh cứ ngồi ngay ngắn, nhìn về phía họ. Nếu họ không đến thì chờ. Chờ cho đến khi gặp họ.

— Vâng, tôi xin chờ. Nhưng bao tử của tôi không thể chờ được mãi. Nếu họ phớt lờ thì sao ?

— Thì đánh chịu vậy. Nhân viên khách sạn ở đây là đồng chí, không phải là bồi bếp. Nghĩa là ngang hàng với khách.

— Ở Tây phương cũng thế. Bồi bếp có phải là tôi mọi cho khách đâu ?

— Nhưng ở đây lại khác. Ở Tây phương các nhà hàng, khách sạn phải cạnh tranh chiều khách để sống, ở đây, Nhà nước là chủ nhân ông thượng đẳng duy nhất, không cần ăn lời cũng như không sợ lỗ lã, anh vào tiệm ăn chờ không được thì mời anh đi ra...

— Trời ơi, nếu biết nông nổi thế này tôi đã chẳng mầy mò đi Nga nữa !

— Mỗi khi có dịp trò chuyện với du khách từ bên nhà tôi, tôi thường khuyên họ về nước càng sớm càng hay. Khổ lắm... anh ở lại một đêm rồi sẽ thấy. À, tôi nghe nói anh qua đây vì công chuyện làm ăn phải không ?

— Phải.

— Nghe nói anh sang đây để ký khế ước với bộ Ngoại thương số viết !

— Đúng.

— Anh có thể cho sứ-quán biết nội dung về khế ước sắp ký được không ?

— Hoa kỳ là quốc gia tự do, công dân Hoa kỳ được quyền tự do đi lại, tự do buôn bán, tự do ký khế ước với ngoại nhân.

— Miễn hồ không phương hại đến an ninh quốc phòng...

— Vâng. Khế ước của tôi chỉ có tính cách thuần túy quảng cáo thương mại. Tôi đại diện cho công ty Maxman, Hạ uy di. Công ty tôi chuyên về quảng

cáo hàng hóa ngoại quốc trên đất Mỹ.

— Chắc anh cũng biết rằng hàng hóa Nga là do chính phủ sản xuất. Họ bắt chấp lời lãi nên dầu giá thành cao họ vẫn có thể bán rẻ.

— Hàng hóa của họ đắt hay rẻ không liên quan đến công ty Maxman của chúng tôi.

— Nhưng lại liên quan đến nhân dân Mỹ.

— Liên quan như thế nào ?

— Chính phủ số viết sẽ tung thật nhiều hàng hóa giá rẻ tràn ngập thị trường Mỹ, khiến cho kỹ nghệ Mỹ bị thiệt hại tài chính. Mặt khác, nhân dân tiêu thụ Mỹ sẽ có cảm tình với họ.

— Thưa ông Guy của đại sứ quán, tôi là nhà quảng cáo thuần túy, không khoái nghe chuyện chính trị.

— Tôi không dám tuyên truyền ông, chỉ xin ông nghĩ lại...

— Ông có muốn tuyên truyền cũng vô ích. Trái tim của tôi được trui luyện trong lò thép, ông Guy ạ... Lời nói của ông rất ngon, nhưng xét ra số tiền một trăm ngàn đô-la còn ngon hơn nhiều.

— Họ sẽ trả các ông một trăm ngàn đô la ?

— Không bớt một xu.

— Rõ ràng là họ lấy thịt đè người. Nếu họ trả những một trăm ngàn thì thôi, tôi không dám thuyết phục ông nữa. Tôi chỉ xin ông...

— Giữ đúng tác phong một công dân Mỹ...

— Vâng. Nhất là đối với phụ nữ. Dân chúng Nga nghiêm nghị đã quen nên ít khi cười và rất ghét người ngoại quốc hay cười.

— Hồi nãy cô bồi phòng Nina đã cười với tôi.

— Đứng ngoài cửa, tôi còn nghe nhiều tiếng chụt chụt liên tiếp, chứng tỏ ông hôn nàng và được nàng hôn trả.

— Ông đã khám phục thành tích của tôi chưa ?

Guy lắc đầu ngao ngán :

— Không. Ông cũng nên biết rằng đa số nếu không là hầu nhân viên nhà hàng, khách sạn ở Mạc tư khoa đều là mật báo viên cho KGB. Tại đại lý quán Metropole dành riêng cho người ngoại quốc này, toàn thể nhân viên từ giám đốc, quản lý, thư ký kế toán xuống đến nhân viên giữ thang máy, bồi phòng, bồi dọn ăn, phụ bếp, đều là mật báo viên thực thụ. Liệu chừng... nếu Nina cười tình và ôm ông hôn. Đêm nay, nếu nàng mở cửa vào phòng, trèo lên giường, và cởi quần áo ra mời ông làm tình thì ông còn nguy hơn nữa.

— Hừ... được người đẹp Nga la tư biểu không kho báu ngàn vàng giữa đêm vắng lạnh buốt xương mà ông cho là đại nguy ư ?

— Vâng, trước ông nhiều người đã được hân hạnh ngủ với các cô bồi phòng tuyệt đẹp, nhiều cô lại tạo cho khách cái cảm giác rằng họ còn trinh, họ mới chung chăn gối với đàn ông lần đầu. Sự thật